

Brædt give Absolution for de Synder, denne her har begaaet, og dem, som den maatte begaa. Den høitærede Krigsminister siger i sin Skrivelse til Udvalget i det andet Thing, at de tidligere og de forventede Overtænkninger ville andrage $6\frac{1}{2}$ Million Kroner; men man er dog, hvad jeg paafjønner, saa forsigtig at sige, at dette Overflag formentlig er mindre korrekt overfor den Udgift, der virkelig bliver at afholde. Dette er paafjønnelesværdigt, thi ellers pleier man jo gjerne at forsikre om, at det ikke kan tænkes, at Beløbet vil blive overfledet, dets Ansættelse er støttet paa saadanne Beregninger og Overflag, at det nok skal staa, og i Genhold dertil pleier man jo at tro: Nu gaar det, naar vi kalkulere det og det, ere vi dermed færdige. Men saa kommer der gjerne Overfledelser, som staa omtrent i det Forhold til Forsikringerne, at jo stærkere Forsikringerne have været om, at der ikke vilde blive Overfledelser, desto større ere Overfledelserne blevne. Seg maa, som sagt, ligeoverfor dette paafjønne den høitagede Krigsministers Antydning af, at de $6\frac{1}{2}$ Million Kroner vistnok er mindre korrekt som virkelig Udgift. Nu kunde der jo være ondskabsfulde Menneker, som vilde sige, at denne Bemærkning i den høitærede Ministers Skrivelse ogsaa kunde betyde, at Udgiften vilde blive mindre end det nævnte Beløb, Men det vilde være at fornærme den hele militære Stemning og Strømning i vor Tid, isølge hvilken alt Muligt og alle mulige andre Genfyn drukne i Genfyn til det Militære. Hvis det skulde være Tilfældet, at dette skulde ligge bag denne Linie, vil jeg dog forvare dem berimod, som betragte en stadig stærk Stigen af alle militære Udgifter som det eneste Samsundsjaliggjørende her i Landet. Altsaa, thi der siges vel i Lovforslaget, at det er en Lov om Garnisonsstedernes Jættelse, og det er forsaavidt rigtigt — men den egentlige Bessaffenhed ved Loven er dog, at den nærmest er en Lov om en Erstatning til Kjøbstæderne for Udgifter, de have afholdt uden nogenfinde at kunne forvente, at Rigsdagen vilde yde en Dre dertil. Det er den egentlige Bessaffenhed af Loven. Nu siger jeg: Altsaa de $6\frac{1}{2}$ Million Kroner skulle vi laane ud — det er endda ikke det Væreste — til 4 pSt. Rente og til en Amortisationsfum af 1 pSt. aarlig. Amortisationen med 1 pSt. vil være 100 Aar. Naar der sker nogen Omfærdning ved delvis Afkortning i selve Laanefummen, saa, efter en Bessammelse i Lovforslaget, begynder man forfra, saa bliver Amortisationen forholdsvis nedfat, og saa vil den rimeligvis igjen være 100 Aar. Man haude ellers ment, at man turde gaa vedkommende Kjøbstæder saa nær, at man gik til $4\frac{1}{2}$ pSt. Rente og Afdrag, hvorefter den hele Historie var færdig i 56 Aar, men fandt dog, at det var for anstrengende, og derfor har man sat 4 pSt. Rente og 1 pSt. Afdrag, altsaa Afdrag i 100

Aar. (Krigs- og Marineministeren: Der staa Erten—eller). Ja, det er meget rigtigt, enten—eller, men jeg vil dog haabe, at man, naar Rigsdagen virkelig har givet Administrationen Myndighed, og naar Ministeriet staa med Loven i Haanden og altsaa staa som Samsundets, hele Statens Repræsentant overfor den enkelte Private eller Kommune, vil lade den Private faae den billigste Chance. Seg vil f. Ex. sige, lad en By, der har valgt den Repræsentant, som en meget partisk Regjering har tænkt sig, faae „enten“ og lad saa en anden faae „eller“. Seg anser det for utvivlsomt, at enhver Regjering, der ikke var utænkelig i Danmark. — og det vil forresten sige Meget — vilde ubetinget lade dem begge faae „enten“, altsaa det Fordeleagtigste. Naar, heller ikke det synes mig endda er saa farligt, thi selv om Husene gaa under, bliver dog Byen staaende. Det er jo ikke samtlige Huse i Kjøbstæderne, der skulle have Erstatning, fordi Garnisonen flyttes, men det er kun de Huse, der bygges til militært Brug, det antager jeg, at ærede Medlemmer ere enige med mig i. Dernæst er der en interessant Bestemmelse i § 2, det hedder nemlig deri, at, naar Garnisonsstyrken har været bortkommanderet paa længere Tid end to Maanedes, eller naar der — vel paa hvilken som helst kort Tid — har været bortkommanderet en saa stor Styrke, at Byerne lide et vist Tab derved, at Bygningerne i den Tid have staaet ledige, kunne de faae en passende Godtgjørelse — ikke en af Regjeringen og Rigsdagen fastsat Godtgjørelse, nei, en af Ministeriet fastsat passende Godtgjørelse. Der foreslaas altsaa her for det Første ikke blot, at Staten overtager Sjælden, thi det er dog omtrent det, der menes, for et ubestemt Beløb, dog ikke under $6\frac{1}{2}$ Million Kroner af Statskassen, hvortil Ingen hidtil har haft nogen som helst Ret, men ogsaa, at vi skulle sanktionere Bestemmelser, som Administrationen har taget paa egen Haand mod Folketingets Protest, og vi vilde derved komme til at give en Sikkerhed for, at man ikke tabte ved Benyttelsen af disse Bygninger. § 3 er jo nu forresten ogsaa ret interessant, thi skal Staten engang have disse Bygninger tilbage, skal den betale, ikke hvad Bygningerne da til den Tid ere værd, naar den skal overtage dem, men hvad Bygningerne oprindeligt have kostet. Altsaa, naar Kommunen har brugt Bygningerne endel Aar og har haft Fordele af Garnisonen, skal Staten, naar nu Binden blæser saaledes, at den kommer til at overtage disse Bygninger, hvori dens Penge staa, ikke betale den Værdi, som de da maatte have i Handel og Wandel efter Fradrag af det Skid, der er gjort paa dem, men skal betale, hvad Bygningerne oprindeligt have kostet. Men med Genfyn til, hvad de oprindeligt have kostet, har Bevillingsmyndigheden, efter hvad der er foreskrevet i § 3, frafrevet sig al Myndighed og al Indflydelse; det